

всичко утихва. Тѣ всички мислехъ, че сега веќе са изгубени, като Гююлю-Махленци, та всички сѣдяха отъ страхъ втрѣщени, умаени и незнаемъ какво да правимъ. Най-много са увеличи страхътъ, когато са показа и отпрати единъ турски офицеринъ къмъ селото, който дохожда при събранитѣ хора въ Бекирова дворъ и попита по турски Бекиръ ага: «имали лищо за страхуване отъ селенитѣ му?» А той му отговори, че нѣма, гдѣто въ сѣщото врѣме Богданъ-махленци глѣдахъ турския Паша съ войската си като приближава къмъ селото имъ, та са распореди съ нея на Дѣдовата Златева могила, като некачи 2 тона и ги отпрати къмъ селото, а пакъ войскитѣ му си забихъ байрацитѣ по край и надъ нея, гдѣто са наредихъ на команда, бѣхъ веќе готови за бой и само чакахъ менутата и заповѣдта отъ пашата си, и слѣдъ туй чухъ пакъ да имъ казва дошлиитѣ турски офицеринъ: «Тукъ да сѣдате, и кога дойде турския паша, който са вика: вѣрвамъ да е пакъ сѣщия Мехмедъ Черкезъ паша, Командиръ паша, ще глѣдате да го распознайте по главата, който е привързанъ съ бѣлъ аялжкъ (чивре = кърпа); та да надните да му са поглочите, иащо нѣма да ви каже, небойте са.» Подиръ това пратеника са заврѣща и отива при пашата на могилата, расирава му на часа за положението въ селото, който веднага потеглилъ съ войската си къмъ него часа около 5 по турски прѣзъ дена. Когато пристигналъ пашата, всички селяни паднахъ на колѣне на земята съ открити глави прѣдъ него на молба, щото въ това иступлено врѣме, кой чизмитѣ му, кой крака му, кой коньтъ му, цалувахъ, само и само спасение да са сполучи. Слѣдъ туй като се останови пашата на срѣдъ селото попита: Къдѣ бѣхте онзи день, когато менувахме оттука? — «Отговори му са: Паша ефендимъ, ний са уплашихме, като са убихъ трима души отъ Черкезитѣ въ селото ни и отъ тѣхенъ страхъ са сврихме въ Азмака.» Сѣтнѣ като ислуша туй, заповѣда по турски на Черкезитѣ да не правятъ такива пакости, щото слѣдъ малко пристигна и войската на пашата изотподирѣ. Слѣдъ туй издаде заповѣдъ на конницата да заобиколи кругомъ мѣжъе и